

— Иванко избѣга, царю честити! Нашитѣ завзеха крепостѣта!

Отъ всички страни се издигнаха възторжени викове. Познати и непознати почнаха да се прегръщатъ. Войводи и боляри падаха на колѣне предъ Асѣновия братъ:

— Да живѣе царь Петъръ!

Народътъ излизаше ликуващъ отъ всички порти. Отъ далече се чуваше възбуденото шушукане на освободилия се градъ, като огроменъ кошеръ. Изгладнѣлитѣ жители се нахвърляха връзъ храната на стана, раздръпвайки като стрѣвна глутница всичко онова, което стражитѣ смогваха да имъ дадатъ. Припаситѣ бързо се свършиха. Дружини конници се прѣснаха да дирятъ храни въ околностѣта.

На чело на цѣлата си войска, Калопетъръ влѣзе тържествено въ престолнината, обграденъ отъ любовѣта, възторга и ликуването на своя народъ. Предъ краката на коня му постилаха килими, хвърляха цвѣта, оброци... Майкитѣ вдигаха децата си, да цѣлуватъ рѣка на Освободителя. Старци сваляха калпаци и се кръстѣха просълзени.

— Благослови, Господи, рода на Асѣна...

А привърженицитѣ на Иванко първи тичаха да се поклонятъ и да изкажатъ радостѣта си, че сж се избавили отъ притѣснителя натрапникъ. Въ това време нѣколцина Иванкови хора сами поеха наказанието на вината си и при звука на приближаващитѣ победни трѣби на Петровата войска пронизаха сърдцата си съ мечъ, или кинжалъ. Ала тѣ бѣха малцина.

Петъръ прости на всички. Никого не затвори, никого не ослѣпи, или уби, нито му иззе имотитѣ. Той пожела съ любовъ и кротостъ да смири честолюбцитѣ, съ блага обноска да изличи мрачното минало.

И предъ гроба на брата си Асѣна даде клетва: да внесе повече примиримостъ въ управлението, да изличи враждитѣ, които подяждаха основитѣ на престола и държавата, да обедини всички въ единъ общъ блѣнъ, по-високъ отъ личнитѣ честолюбия и чувства.

Преданостѣта къмъ Родината.